

като Дунава и тъй слабо и неумѣло да се защищава, то е прѣстѣпление! Увѣрявамъ ви, господа, ний отдѣлно по части, ще разбиемъ Турската армия, или пъкъ слѣдъ първото генерално сражение войната ще се свърши.

— Съ вашитѣ уста медъ да ядемъ, каза Капитанъ Теоодоровъ, но менъ ми се струва, че ний още много естественни и неестественни прѣпятствия ще срѣщаме. Освѣнъ това, за да критикуваме дѣйствието на противника, трѣбва прѣди всичко да знаемъ расположението на войскитѣ му и плановѣтѣ му за дѣйствие. Но кой знае това? Ний до сега незнаемъ, кждѣ е неприятелската армия,

— Чудно нѣщо, наистина! Кждѣ бѣха Турцитѣ? се питаха офицеритѣ. Да ли до толкова ги бѣ страхъ, та бѣгатъ отъ Русситѣ, или ни замамватъ на вжтрѣ въ страната?

— Въ дѣнь-земя да бѣдѣтъ, — ний и тамъ ще ги намѣримъ и съ калпацитѣ си ще ги затрупаме, се обади единъ отъ офицеритѣ шеговито.

— Още по-вече, като сж „Булгарцитѣ“ съ насъ, се обади Усовъ иронически.

Въ това сжщо врѣме дойдоха двама офицери отъ Н. артиллерийски полкъ, едина отъ които бѣше Поручикъ Лихачевъ. Види се, че този послѣдния много бѣ чувалъ за Българитѣ, и Българското опълчение и за туй, щомъ чу послѣдния иронически отзивъ по адресъ на Българитѣ, той, слѣдъ като се здрависа съ всичкитѣ офицери, каза:

— Менъ ми се струва, ний прибързваме съ нашата присѣда надъ Българитѣ — опълченци, като казваме, че тѣ, още при първата съ Турцитѣ срѣща, ще избѣгатъ. Този отзивъ не почива на никакво основание, толкова по-вече, че опълченцитѣ още не сж влизали въ бой. Напротивъ, ний знаемъ, че Българскитѣ въ Сърбия доброволци миналата година твърдѣ юнашки се биха съ турцитѣ.

Колкото се отнася до неблагоприятността на Българския народъ, ний още по малко основание имаме да нападаме на него и го осжждаме!